

Judecată, arătându-se o legătură liturgică cu duminica următoare (Utrénia Sâmbetei Lăsatului sec de carne sau Utrénia Sâmbetei Cincizecimii).

Preocuparea de a-i îmbrățișa în Liturghie și rugăciune pe toți cei morți reprezintă purtarea de grijă dintotdeauna a Bisericii față de cei adormiți întru Domnul, recapitulând printr-o „memorie liturgică” pe toți morții cei din veac.

Universalitatea de care vorbim, în care Biserica îi cuprinde în rugăciune pe „toți cei adormiți din neamurile noastre, strămoși, moși...”, îi cuprinde doar pe creștinii ortodocși pentru că rânduiala liturgică ne amintește de „unitatea credinței” și de credința în care

„mărturisim într-un gând” pe Hristos Cel mort și înviat.

Nu-i putem pomeni în rugăciunile Bisericii pe păgâni sau pe cei de altă credință și eretici. Nici la Dumnezeiasca Liturghie, nici în rânduiala parastasului. Nu arătăm prin această excludere absența iubirii, ci doar că Îl mărturisim pe Hristos Domnul, Care a biruit moartea prin Moartea și Învierea Sa. Pe El Îl chemăm și Îl așteptăm să odihnească sufletele celor dragi ai noștri în Împărăția Sa cea veșnică. „Aștept Învierea morților și viața veacului ce va să fie”, iar pentru ceilalți frați, de altă credință, este potrivită și indicată doar rugăciunea particulară.

Sursa: grigoriepalama.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 24 iunie	08:00	Utrénia și Sfânta Liturghie → Sfânta Treime → Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul
Marti 25 iunie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 28 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 29 iunie	08:00	Utrénia și Sfânta Liturghie → Sfinții Apostoli Petru și Pavel
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 30 iunie	08:00	Utrénia și Sfânta Liturghie → Duminică întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Veșnicia este originea și scopul timpului. Aceasta este marea mângâiere pe care creștinismul o dă umanității! – Părintele Dumitru Stăniloae

Nr. 545/ 23 iunie 2024

SFÂNTUL
IOAN GURĂ DE AUR

347 - 407

IUBIREA CREȘTINĂ

Domnul a spus: *Că unde sunt doi sau trei adunați întru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor* (Matei 18, 20). Se găsesc oare doi sau trei adunați întru numele Lui? Se găsesc, dar rareori. De altfel, nu vorbește de o simplă adunare și unire locală a oamenilor. Nu cere numai asta. Vrea ca, împreună cu unirea, să existe la cei adunați acolo și alte virtuți. Vrea să spună: „Dacă cineva Mă va avea pe Mine ca temelie a iubirii lui față de aproapele și, împreună cu această iubire, are și celelalte virtuți, atunci voi fi împreună cu el”. Acum însă, cei mai mulți oameni au alte scopuri. Nu întemeiază pe Hristos iubirea lor. Cineva iubește pe altcineva, pentru că și acela îi arată iubire; altul îl iubește pe cel care l-a cinstit; iar altul îl iubește pentru că i-a fost de folos la vreo treabă de-ale lui. E greu să găsești pe cineva care-l iubește pe aproapele doar din dragoste pentru Hristos, căci ceea ce-i leagă pe oameni sunt de obicei interesele materiale. Însă o iubire cu atâtea

lipsuri este batjocoritoare și trecătoare. La cea mai mică problemă – vreun cuvânt jignitor, invidie, ambiție sau ceva asemănător – iubirea aceasta, care nu are temelie duhovnicească, se destramă. Dimpotrivă, iubirea care-L are ca pricină și temelie pe Hristos, este statornică și nepieritoare. Nimic n-o poate destrăma, nici calomniile, nici primejdiile, nici chiar amenințările cu moartea. Cel ce are dragoste creștină, oricâte neplăceri ar suferi de la un om, nu încetează să-l iubească; căci nu este influențat de patimile sale, ci este insuflat de iubire, de Hristos. Tocmai de aceea iubirea creștină nicicând nu va pieri. Și, adevărat, ce pricină ai putea aduce, pentru care să încetezi să-l mai iubești pe aproapele tău? Faptul că, pe când tu îl cinsteai, acela te înjură? Sau faptul că, pe când tu săvârșeai fapte bune în folosul lui, acela voia să te vatăme? Dar dacă-l iubești întru Hristos, aceste cauze te vor face nu să-l urăști, ci să-l iubești și mai mult. Căci toate cele care distrug iubirea obișnuită, născută din interes, întăresc iubirea creștină. Cum? În primul rând, întrucât cel care se poartă în chip vrăjmaș cu tine îți aduce răsplată de la Dumnezeu; și în al doilea rând, fiindcă acela, fiind bolnav duhovnicește, are nevoie de compătimirea și de sprijinul tău. Prin urmare, cel care are iubire adevărată continuă să-l iubească pe aproapele, chiar dacă acesta îl urăște sau îl înjură sau îl amenință, cu mulțumirea că iubește pentru

Hristos și deci Îl și urmează pe Hristos, Care asemenea iubire a arătat vrăjmașilor Săi. Nu numai că S-a jertfit pentru cei care L-au urât și L-au răstignit, dar L-a și rugat pe Tatăl Lui să-i ierte: *Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac* (Luca 23, 34).

Cum se naște însă dragostea în sufletul omului? Dragostea este rodul virtuții. Dar și iubirea, la rândul ei, dă naștere virtuții. Și iată cum se întâmplă asta. Cel virtuos nu alege banii în locul iubirii aproapelui său. Nu ține minte răul. Nu vorbește de rău. Pe toate le rabdă cu vitejie sufletească. Din acestea provine iubirea. Faptul că din virtute se naște dragostea este arătat de cuvintele Domnului: *Din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci* (Matei 24, 12). Și iarăși, faptul că din iubire se naște virtutea, îl arată cuvintele apostolului Pavel: *Cel ce iubește pe altul a plinit legea* (Romani 13, 8). Așadar una din două se cere, dragostea sau virtutea. Cel ce o are pe una o deține negreșit și pe cealaltă. Și invers: cel care nu iubește și răul îl va săvârși; și cel ce face răul nu iubește. Să ne străduim deci să dobândim iubirea, pentru că ea este o fortăreață care ne apără de tot răul. Apostolul nu a spus simplu „iubiți”, ci *urmăriți iubirea* (I Corinteni 14, 1), de vreme ce e nevoie de multă luptă pentru a o dobândi. Dragostea trece degrabă și dispare, căci multe lucruri ale lumii acesteia o distrug. S-o urmărim, să alergăm încontinuu în spatele ei, ca s-o prindem, înainte de a reuși să ne scape.

Însă cum va fi iubirea statornică? Ne-o arată tot Apostolul, spunând: *Întreceți-vă cu cinstirea* (Romani 12, 10). În felul acesta se și plăsmuiește dragostea și rămâne statornică. Căci, adevărat, nu există mijloc mai bun pentru păstrarea iubirii, cât să-l cinstim pe celălalt. Astfel și iubirea devine mai vie, și respectul reciproc mai adânc. Dincolo de cinstire, trebuie încă să arătăm că ne pasă de problemele celuilalt, pentru că îmbinarea cinstirii cu purtarea de grijă dă naștere celei mai arzătoare iubiri. Nu ajunge să iubim numai cu inima, ci sunt necesare și acestea două, cinstirea și interesul pentru celălalt, care sunt manifestările dragostei și, totodată, și condițiile ei. Ele se nasc din iubire, dar și nasc iubire. Trebuie să știm că iubirea nu este ceva voluntar. Este obligatorie. Ești dator să-l iubești pe fratele tău, atât pentru că ești înrudit duhovnicește cu el, cât și pentru că vă sunteți mădulare unul altuia. Dacă lipsește dragostea, vine nimicirea. Ești dator însă să-l iubești pe fratele tău și dintr-un alt motiv: pentru că ai câștig și folos, de vreme ce prin iubire plinești toată legea lui Dumnezeu. Astfel, fratele pe care-l iubești devine binefăcătorul tău. Și într-adevăr, să nu săvârșești adulter; să nu ucizi; să nu furi; să nu mărturisești strâmb; să nu poștești și oricare alta se cuprind în acest cuvânt, adică: *să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși* (Romani 13, 9). Iubirea ți-l arată pe aproapele ca pe un alt sine al tău, te

învață să te bucuri pentru fericirea lui, ca și cum ar fi fericirea ta, și să te întristezi la necazurile lui, ca și cum ar fi necazurile tale. Iubirea face din mulți un trup și din sufletele lor vase ale Sfântului Duh. Căci Duhul păcii nu odihnește acolo unde împărățește dezbinarea, ci acolo unde stăpânește unirea sufletelor.

Așadar, iubirea este calea mântuirii. Pe această cale să umblăm, ca să moștenim viața veșnică.

Sursa: crestinortodox.ro

CUVÂNT CATEHETIC

POMENIREA CELOR ADORMIȚI

Având în fața ochilor minții icoana șederii cu Trupul a Domnului Hristos în mormânt, moartea creștinilor este plină de nădejde și o urmare a lui Hristos căci, *din moarte la viață și de la pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi*.

Ziua săptămânală stabilită pentru pomenirea morților și a tuturor sfinților martiri este sâmbăta, fiind o imitare a Sâmbetei celei Mari. Aceste zile sunt solemne și consacrate „tuturor părinților și fraților creștini ortodocși adormiți de la începutul veacurilor, de la Adam până astăzi”.

De aceea găsim, în rânduiala acestor slujbe consacrate tuturor celor adormiți din veac, cel puțin un tropar din odele canonului care amintește de Învierea de obște și de